

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник
Присутности Христа

"Стороже! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
Ісаї 21:11

Wartova Bashta (Ukrainian Edition) Monthly
The Watchtower and Herald of Christ's Presence

VOL. LVII МІСЯЧНИК № 11

Падоліст, (November) 1936

ЗМІСТ:

Відпушальний Козел.....	163
Робота Примирення.....	165
Передалий Сатані.....	167
Буділя на Осмоні.....	168
Священники і Левіти.....	170
Левіти.....	171
Спільні Інтереси.....	173
Міста Прибіжця.....	173
Несення Прощів.....	174
Ангели Слути.....	175
Гойдала Жертви.....	176

Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
говорить СЛОВА
Іса. 43:12

© WTB ETB

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. P. Rutherford *President* W. E. Van Amburgh *Secretary*

"Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гарязд
буде проміж синами твоїми" - *Iсай 54:13.*

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх сотворінь, що Льогос був початком Його творива й активним слугою в творенні всіх річей; що той Льогос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чимовником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив Його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоби набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й виславши Його понад усякі творива й понад усі імена і одягнув Його у всяку силу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сьон, і що Ісус Христос є Головою її й правильним царем світа; що помазані й вірні послідувателі Ісуса Христа - се діти Сьону, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й приваляє і свідкувати про найвищу Єгови, голосити про Його заміри взглядом людства, про які навчає Біблія, й нести оwoц царства всім, що хотять слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послухні справедливим законам, будуть прихренні й будуть жити вічно на землі.

ВИБІР

Яко вартісний побічник нової книжки "Богацтво" тепер є в Англійській мові книжечка під назвою "Вибір". Са книжечка містить вість котру люди доброї волі по всій землі бажають прочитати й студіювати, іменно, недавно тому розголошену через радіо промову "Розділення Народів", й також виразно пояснену трактатию на тему "Ваш Вибір", показуючи що кождий мусить тепер вибирати між богацтвом, а рушою. Сю книжечку можна набути за 5 ц. Незадовго вона вийде в Українській мові також.

ПРИНУМЕРАТА

Для інформації приномераторів "Вартової Башти" хочемо пригадати, і сим пояснити, що всяка приномерата виходить автоматично. Машина котра друкує адресує так збудова,

МІСІЯ (ЖУРНАЛА)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоби помочи людям пізнати Бога Єгову і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливає систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старається о иншу літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядів публічного научення з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безвиїмово стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його млого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жади суперечности, ані його сторінки не створені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах вносить \$1.00, в Канаді й в інших краях \$1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Полудній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківий переказ. В Канаді, Англії, Полудній Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краю. З інших країв можна вислати передплату до Бюра в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Загранічні Бюра

British..... 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian..... 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian..... 7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African..... Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случію адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а щиро бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової регули, вони мусять прислати письменину апликацію кождого року.

Увага передплатників: Посвідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Зміненні адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом. Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

вана, що коли приномерата кінчиться, тоді вона автоматично випадєє з місця. При закінченні приномерати журналу вислаємо повідомлення з посліднім числом. Отже коли отримаєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша приномерата скінчилась й час відновити.

(Продовження з сторони 176)

мусять постаратися, щоби в сей день посвячення й служби: Господнєві, вони поклонялися Богу духом і правдою, і таке поклонення виконується в послушенстві до приказів Господніх у виконанню Його служби.

(Дальше буде.)

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

Vol. LVII

Падолист, 1936

№ 11

ВІДПУЩАЛЬНИЙ КОЗЕЛ

[Переклад з анг. "Вартової Башти" з 15, Травня, 1936]

"І ким Арон жереб про обох козлів: один жереб про Господа, а один жереб на відпущення. А козла, що на його впаде жереб на відпущення, поставити живого перед Господом, щоб споконувати на йому їжа пустити його в степ." - 2 Мойс. 16:8, 10.

Єгова назначив Мойсея своїм слугою або посередником для передання поучень Ізраїльтянам. Мойсей був найлишим священником Єгови, предсказуючи Ісуса Христа, Головного Чиновника Бога Єгови. Єгова приказав Мойсейові, щоби він поучив Арона відносно того, що він мав робити в день примирення, і між иншими Арон мав представити перед Господа два козли: "А від громади синів Ізраїлевих візьме двох козлів на жертву за гріх, та одного барана на всепалення." (3 Мойс. 16:5) Один із тих козлів був пожертвований як офіра за гріх, а другий козел був відсланий живим "в степ". Господень козел представляв тих, що сталися співниками жертви з Ісусом Христом. Чи той відпущальний козел предсказував "велику громаду", що примусово вмирає? Св. Письмо заперечує се. Через довгий час посвячені трималися теорії, що відпущальний козел представляв велику громаду або другорядну клясу. Писання не позирають такого заключення. Велика громада не є з духа народжена кляса, але складається із "инших овець" Господа Ісуса, котрих Він привів у свою кошапу підчас суду в храм, котрий то суд тепер відбувається. Се не є громада почасти вірна, тому що Єгова не оправдує сотворіння, ще на пів вірне. Велика громада, се не є збір людей, котрі задля страху перед смертю знаходилися в в'язниці ціле життя. Кого ж тоді представляв відпущальний козел? Відпущальний козел пророчно представляв духову клясу з котрої складається "лукавий слуга" кляси, члени котрої пйдуть у погибель. Се заключення є поперте Св. Письмом.

² Писання котре рішає рїзне вживання сих двох козлів є слїдуючі: "Бо в крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб зроблено покуту за душі ваші кров бо се, чинить покуту за душу." (3 Мойс. 17:11) "Маємо жертвіню, з котрої не мають права їсти, хто служить скинії. Котрих бо животних кров уносить в сьвятиню архиерей за гріх тих мясо палить ся осторонь стану." (Жид. 13:10, 11) Господень козел був забитий, а кровю його було скроплене віко благальні у Сьвятая Сьятих. Кров же відпущального козла не була ужита яко офіра для ніякої цілі.

³ Арон, первосвященник, представив два козли, привівши їх до двора перед наметом. Тут

Арон представляв Ісуса Христа, первосвященника Єгови. Сі два козли були вибрані із між козлів Ізраїлевих. Позатипічний великий Первосвященник, Ісус Христос, зачав вибирати два позатипічні козли ще за днів апостолів. Та робота вибору мусіла продовжатися аж покіль потрібне число Господніх козлів є вибране і пожертвоване перед Єговою. Ті два козли були взяті від громади Ізраїлевих коштом людей. Ізраїльтяни представляли людство, що шукає примирення з Богом із між котрого є взяті певні одиниці на жертву з Ісусом Христом. Обидва сі козли були вибрані і мали бути ужиті як офіра за гріх, але лише один із двох був дійсно ужитий як офіра за гріх, і той називав ся 'козел про жертву за гріх'. - 3 Мойс. 16:15.

⁴ Ті два козли Арон провадив на двір, який окружив намет згромадження, і там представляв їх перед Господом. "І візьме обох козлів і поставити їх перед Господом до входу в громадський намет." (3 Мойс. 16:7) Тут сі два козли представляли всіх тих, що протягом періоду жертви посвятили себе чинити волю Божу і котрих Бог оправдав. Той період жертви зачався від Господа Ісуса і апостолів і буде продовжатися аж поки всі члени тіла Христового будуть вибрані. Сей факт, що вони обидва є в лінії на жертву за гріх, є показано через жертву закон-утоди, що вимагало, щоби обидва козли були без скази. Оправданий чоловік стоїть перед Богом як признаний і відповідний бути пожертвованим як жертва перед Господом. (Мойс. 22:21, 22) Отже сі два козли на дворі представляли всіх оправданих із духа народжених одиниць, тому що Бог дав оправдання людям в часі періоду жертви для тієї цілі, щоби приготувити їх як своїх синів бути пожертвованими з Ісусом Христом. Аж до сієї точки всі козли є подібні що відноситься до поверховного вигляду. Вони були вибрані задля їх щирого серця, і то не після слів лише, а після напряду в'ятого ними. Люди не можуть сказати хто є прийнятий, бо люди дивляться на поверховний вигляд. "Господь бо дивиться не так як чоловік; чоловік бо дивиться на лице. Господь же дивиться на серце." (1 Сам. 16:7) Отже сей вибір робиться після дійсного стану серця. Суд розпочався коли Господь Ісус явився в храмі. (1 Петр. 4:17; Мал. 3:1-3) Перед

тим часом ті два козли знаходилися лише на дворі через посвячених членів, і не були ще представлені перед Господом в Храмі на суд. Єгова є великим Суддею, і він судить через свого уповноваженого представителя, котрому Він поручив всякий суд в небі й на землі, т. є. Ісусу Христу. - Йоана 5:22, 27.

⁵ Усі посвячені й сплодженні з духа, представлені через сих двох козлів на дворі, йдуть разом аж до часу суду й розділення. Приказ даний первосвященникові показує, як розділення бере місце через кинення жереба. "І кине Арон жереб про Господа, а один жереб на відпущення." (3 Мойс. 16:8) Таке розділення не є самовільне, ані Ісус Христос не судить по самоволі, але судить після Божого закону і кермується після нього. "Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі посланого мене Отця." - Йоана 5:30.

⁶ Посвячені, представлені через двох козлів, не є наперед осуджені Єговою без взгляду на їх бажання або поступки з їх сторони. Напряму ділання кожної одиниці рішає у котрій клясці він буде поставлений, і стан серця є дійсним чинником до рішення. Наче тих десять дівиць, що співтоваришили разом аж до часу розділення, так усі посвячені є показані в образі й суджені. (Мат. 25:1, 2) Священник кидав жереб, що представляло, що той вибір не був самовільний. "У полу кидається жереб, та випад його від - Господа." (Прип. 16:33) Кляса, що є, щира і цілковито посвященна Господеві, і через се знаходиться у відповідній стані серця, стається Господнім козлом і частю жертви за гріх, а ті, що є порушені самолюбством, є представлені через відпущального козла.

⁷ Той козел, що був вибраний або назначений через кинення жереба, був пожертвований яко Господень козел. "І приведе Арон козла, що на його впав жереб про Господа, і принесе його як жертву за гріх." (3 Мойс. 16:9) Посвячені й здуханароджені одиниці, що цілковито і несамолібно посвятилися Богу, стали по стороні Єгови і сильно тримають ту позицію без огляду на зовнішній вплив. Вони не шукають нагоди із самолюбства, але шукають признання від Бога, і через се вони посвячують себе вірно Богу. Їх вірність і затримання їх невинності до Бога принесе їм сповнення їх угоди через жертву (Пс. 50:5) Сі, представлені через Господнього козла, є приняті яко спільна жертва з Ісусом, котрий несе на собі гріхи (людей), якож написано про них: "Погреблись... з Ним через хрещення у смерть." (Рим. 6:4) Се лише ті, що мають часту у смерті через жертву з Ісусом Христом, що будуть жити й царювати з Ним. "Вірне слово: коли бо ми з Ним умерли, то з Ним і жити мєм. Коли терпимо, з ним і царювати мєм; коли відцураємось, і Він відцурається нас." - 2 Тим. 2:11, 12.

⁸ Та кляса представлена через того другого козла, з причини її взятого напряму, є передана Дияволу. "А козла, що його впав жереб на від-

пущення, поставить живого перед Господом, щоб спокуювати на йому та пустити його в степ." (3 Мойс. 16:10) Сей текст в *Американській Поправленій Версії* звучить так: "Та козел, на котрого впав жереб для Азазеля, буде поставлений живим перед Єговою, зробити примирення за нього, і відпустити його Азазелеві в степ." Еврейське слово "Азазель" не значить пустиня в котру той козел був випущений, щоб йому утечи від смерті, ані не значить, що ся кляса людей, задля їх страху перед смертною жертвою, підлягають неволі. Ясним є, що слово *Азазель* указує на якусь особу або сотворіння, що є впротивенстві до Єгови, і котрим то сотворінням є Сатана, Диявол. Через самолюбний напрям взятий сією клясою, представлена через Диявола, а не тому що Господь самовільно присудив так. Господь судить їх після їх самолюбного взятого і обявленого напряму. Стан серця і взятий напрям самохіть ставить їх у клясу відпущального козла після незмінного закону Єгови. Сі не є пожертвовані, але представлені "живими" перед Господом, щоби звернути увагу на факт, що той козел не виконав угоди з Єговою через жертву, але жие далше в противенстві условинам тієї угоди. Отже Єгова має рішити що мається зробити з тим "живим козлом".

⁹ В *Уповаженій Версії* сказано, що того козла "поставить живого перед Господом, щоб зробити примирення з ним". Але се не може бути властива думка, тому що він не виповнив своєї ції. Примирення не могло бути з тим козлом, тому що його кров не була пролита; а примирення можна зробити лише через кров. Отже з відси можна бачити, що *Поправлена Версія* і переклад *Ротердама* був добрий, що можна доказати слідуочими текстами: "Бо и крові душа тіла, і призначив я її для жертівника, щоб роблено покуту за душі ваші: кров бо се, що чинить покуту за душу." (3 Мойс. 17:11; Жид. 9:22; 13:11) Сі тексти доказують, що із тим козлом не було ніякого примирення, тому що його кров не була пролита. "Спокуювати на йому", після *Поправленої Версії*, значить се: Той "живий козел" з першу був представлений перед Єговою, щоб він мав нагоду бути співучасником у великім дню жертви, і що він був приведений під жертву примирення Ісуса Христа і оправданий Богом Єговою, щоби він мав часту в офірі за гріхи. Ним сей козел був ужитий, то перше був заколений теляць і його кровю скроплено віко благальні перед Господом, сим, що великий позатишчий теляць зробив примирення. Той "живий козел" був представлений перед Господом для рішення його справи описля, показуючи сим, що той козел-кляса мав приступ до заслугів крові тельця, і той "живий козел" показує, що він отримав ласку Божу на дармо й спротивився духові благодати Божої. - 2 Кор. 6:1; Жид. 10:29.

¹⁰ Описля ніщо не показує, що би яке-будь примирення зроблено із козлом. Противно, його відложено на бік "перед Єговою... і послано його для Азазеля." (*А.П.В.*) Отримавши ласку Божу на-

дармо, для нього не було іншого місця ніде в Божій організації, отже він був переданий Сатані. (1 Кор. 5:5) Тоді із тим відпущальним козлом клясою сталося те, що з Юдою. "А за куском увійшов тоді в него сатана." (Йоана 13:27) Та кляса представлена через живого козла бажала жити і бути вільною і не "підлягати висшим властям", а іменно Єгови Богу і Христу. Отже їй дано всяку свободу ділання, але не в Божій організації. Їй дано свободу вибору свого власного напрямку із Сатаною і його організацією. Ся кляса кричить за "саодою" і вона дістане її. Пустиня не доконче значить місце або стан насильної смерті відпущального козла кляси і рук Сатани й його агентів, але радше стан де бракує світла і правди, стан цілковитої темряви і знищення. - Мат. 13:42; 25:30.

‘РОБОТА ПРИМИРЕННЯ’

¹¹ Робота дня примирення постунала в сей спосіб: Два козли були привидені на двір, щоби пожертвувати їх в офіру за гріх. Первосвященник кидав жереб, і один із тих жеребів падав на козла, що був поставлений перед Єговою і посланий до Азавеля. Та нім вислано його, то перше мусіла бути виконана робота примирення через кров тельця і кров Господнього тельця мусіла бути ужита. В прообразі тельця був перше заколений і його кров взята в святе місце (Святая Святих) і там нею покроплено віко благальні. Тоді заколено Господнього козла і священник зробив із кровю того козла те, що "він зробив із кровю тельця." Ось так священник робив примирення за себе і за свій дім і всю громаду. Тоді священник вийде до жертівника на двір, і зробить примирення, поклавши кров тельця і кров Господнього козла на роги жертівника. - 3 Мойс.16:12-19.

¹² Зробивши після розказу записаного від дванацятого до девятнадцятого вершика, тоді зроблено порядок із "живим" або відпущальним козлом; яко ж написано: "А як скінчить покуту за святиню, і за соборний намет, і за жертівник, так приведе козла живого." - Луки 16:20.

¹³ Позатипічно, се значило прихід Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, і часть його роботи там є очищення святині і розділення вірного останка від "лукавого слуги", "чоловіка гріха" кляси. Ся кляса складається із народжених із духа одиниць, що колись були в лінії до царства. Той відпущальний козел в тій точці представляв усіх тих, що підчас великого позатипічного дня примирення були оправдані й народжені з духа і котрі оказались невірними, котру то клясу Господь осунув коли Він прийшов до храму чинити суд. Те, що сталося в наметі, представляло що станеться при кінці світа. (1 Кор. 10:11) Се значить в той час, коли Господь Ісус явився в храмі чинити суд.

¹⁴ Тоді Арон первосвященник заявив прилюдно в присутности Ізраїльської громади про того "живого козла" або відпущального. "І положить

Арон обидві руки свої на голову козла живого та й признає над всі беззаконня синів Ізраїлевих і всі переступи їх, по всім гріхам їх; і положить голову, та й випустить його рукою певного чоловіка в степ." - 3 Мойс. 16:21.

¹⁵ Се Арон зробив з "живим козлом" не означувало, що той відпущальний козел представляв або взяв місце священника і його дому в сій роботі примирення. А радше се показувало, що святий дух як помічник і потішитель був забраний і коли Ісус Христос перебрав у свої руки посвячених у храмі, тоді Він розпорядить всіма народженими з духа і тоді відкриється "чоловік гріха". (2 Сол. 2:1-10) Се що Арон поклав обидві руки на голову живого козла представляло, що повна сила Ісуса Христа, великого Первосвященника, є скермована на відпущального козла клясу, щоби відкрити її і се показує чому невірна кляса повинна бути забрана із Божої організації. Голова представляє місце де відповідальність спочиває, так що відпущальний козел не може заступатися несвідомістю. В Ісаї 58:1 є приказ даний, що сплоджений з духа кляси мусить звернути увагу, що Господь робить, щоби не сказати, що вона не знала. Се що священник визнав гріхи пад живим козлом показує, що він прилюдно заявляє, і не попускає або прощає бунтівникам і непослушним що мириться із сатанською організацією. Се значить, що правдивий стан тієї кляси мусить бути відомий.

¹⁶ Обидва сі козли були взяті з між Ізраїльтянів, але живий козел не служив вірно Господеві. Так позатипічні козли були взяті з між людей, що звернулися до Господа і посвятилися Господеві, але "лукавий слуга" кляси показала свою невірність і отримала Божу благодать на дармо і не служила вірно справам Божим між позатипічними Ізраїльтянами, а спонукала многих до гріха. Отже через се такі одиниці сталися чинителями беззаконня або беззаконниками. Таке беззаконня складається із союзу з організацією Сатани, що становить опоганення зі світом, і сям чином вони чигають і співділають із світом або організацією Сатани, щоби гнобити і переслідувати організацію Божу. Такі одиниці поламали свою угоду і гідні смерті. - Рим. 1:30-32.

¹⁷ Обидва козли були приведені й офіровані для Ізраїльтянів, але що відпущальний козел відмовився взяти на себе гріхи людські, отже 'визнання гріхів над ним', як се сказано в тексті, не могло перенести гріхів людських на відпущального козла і так зробити з нього народного добродія. Отже той живий козел незробив примирення за нікого. Ті гріхи, що священник визнав над живим козлом, мусіли бути інші чим ті, що мали бути обмиті кровю примирення, що була офірована на віку благальні, тому що відпущені гріхи Господь уже пригадає. "Як далеко схід від заходу, так віддалив від нас переступи наші." (Пс. 103:12) "Тим що милостив буду на неправди їх, і гріхів їх і беззаконний їх не згадувати му більше." (Жид.

8:12) Гріхи й беззаконня положені на голову тієї кляси відпущального козла, були тому, що та кляса не скотіла остерігати людей по приказу. (Езек. 3:17-20) Вони відмовились протестувати проти злих діл представителів Сатани які вони поповнили проти свідків Єгови. Ісус зазначив те саме правило сими словами: "Тим хто видав мене [правдивого свідка Єгови] тобі, [ворогові] більший гріх має." (Йоана 19:11) Про сих невірних ломателів угоди, "живого козла" або відпущального козла клясу, написано є: "І полиште імя ваше у присягу вибраним моїм." (Іса. 65:15) Ось так той "живий козел" кляса є показаний як найбільший грішник землі і ті, з котрих складається та кляса, є названа "чоловік гріха", "син погібелі". - 2 Сол. 2:3.

¹⁸ Про сього відпущального козла є написано: "Горе світові від поблазней треба бо прийти поблазним, тільки ж горе тому чоловікові, що через него поблазнь приходить!" (Мат. 18:7) "Коли б вони стояли в моїй раді, та й ясували б людюю моєю мої слова й зупиняли б їх од ледачої дороги їх і від ледачих учинків їх." (Ерем. 24:22) Відпущальний козел кляса не сталась добродієм для людей і не взяла кари з їх плечей, але сталась клясою шкідливою для людей з причини їх невірности до Бога і непослушенства до Його приказів. Відпущальний козел кляса є вигнана з Божої організації і від Нього на віки. Той текст каже: "Та й випустить його рукою певного чоловіка", котрий то певний чоловік був не чистий. Ось так є представлена нечиста кляса на землі в руки котрої Єгова передає відпущального козла клясу, котра є віддана в руки Диявола. Відпущальний козел кляса можливо з першу ізза недбалства, а пізнійше задля виразного і добровільного напрямку, зачала співтоваришити з нечистою клясою і так виразно стала проти Бога і Його організації. Отже ей відпущальний козел кляса відходить від Божої організації і стається частию світа, або організацією Сатани, і сим чином відтягнена Дияволом. Много із них взяли точно такий напрям зараз по приході Ісуса до храму. (Зах. 14:2) Відпущальний козел кляса, як се історія показує, був випроваджений в степ, котрий спевністю знаходився поза табором Божих людей за котрих зроблено примирення, і поза тимй, що були примирені з Богом. Степ представляє стан річей де нема життя підтримуючої поживи ані води праєди, щоби загасити спрагу тих, що бажають і люблять правду. Се - стан темряви і відчуження від Бога і Його викуплених людей де перебуває Сатана і поза Божим розпорядженням для примирення за гріх через Ісуса Христа. Серед таких обставин такі мають повну свободу шукати своїх самолюбних приємностей о скільки вони бажають. Миркачі, нарікателі і бунтівники є проти закону і научення Божої організації і ставлять себе в опозицію і є відпроваджені геть. "Се миркачі, докорителі, що ходять по хотінню своєму; і уста їх говорять гордо, і поважають лица задля користи. Ви

ж, любі, згадуйте слова, проречені від апостолів Господа нашого Ісуса Христа; бо вони казали вам, що останнього часу будуть ругателі, що ходять по хотінню свого безбожжя. Се ті, що відлучаються [від єдности віри], тілесні, що немають духа." (Юди 16-19) Сі знаходяться поза Божим провідництвом і без Його охорони.

¹⁹ Се заключення можна дальше поперти слідуєчими словами: "І попесе козел все беззаконство їх у землю безлюдну; і випустить він козла в степ [в землю відділення]." (3 Мойс. 16:22) Відпущальний козел кляса є випроваджена в стан відділення від людей Божого табору або організації. Се що відпущальний козел був випроваджений в пустиню не значить, що відпущальний козел кляса буде привернена і знов установлена в організації. "Страшно впасти в руки Бога живого." (Жид. 10:31) Правдиве значіння сього пророчого образу муситьє рішити фактом, що яким являється бути сповненням пророчого образу. Писання і факти не запевняють заключення, що Бог увільнить гріхи людські і випустить їх у пустиню, і що відпущальний козел кляса є слугою Божим. Се є цілковито нерозумним як і не напідставі писання заключати, що Бог дозволить ломателям угоди і невірним одиницям нести несправедливість інших, що добровільно поповнили злочин, і сим чином зробити єю клясу представлену через "живого козла" відповідною для неба яко слуги вибраної кляси. "Велика громада" не є взгляденна тут в сім дню примирення і в тім пророчім образі відносно двох козлів. Велика громада не є з духа народжена і ніколи не була в лінії статись жертвою з Ісусом Христом. Відпущальний козел жадним чином не представляє великої громади.

²⁰ Коли Ісус Христос явився в храмі, він зачав роботу очищення, і час тієї роботи є вичистити [храм із лукавих], себто, із тих що немають чистого серця. Викінчення бунтівників дальше продовжається, і кождий що станеється блазнителем, миркачем або стане нарікати проти Бога і Його організації, такий є викінчений геть; і се також представлено через ангелів, що беруть храму не впускаючи лукавих там, і викидають тих, що псують себе через самолюбство. Если хтось остаеться в храмі, той мусить сповняти заповіді Єгови і не забувати закону Його організації, бо така є заповідь Господня: "Храни, мій сину, що твій батько заповідає, й материної науки не цурайся." - Прип. 6:20.

²¹ Бог поміщує певних одиниць в тілі для виконання замірів, і обовязок таких, є передати поучення організації іншим. Ті що нарікають, миркають або бунтуються проти научення організації, ті вдійности нарікають, миркають і бунтуються проти Господа. Кждий слуга Господень мусить стояти або впасти для свого пана а не для кого іншого. "Ти хто еси, що судиш чужого слугу? своєму панові стоїть він, або падає. Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його." - Рим. 14:4.

²² Если хтось служить Божій організації і

спротивитися поученням тієї організації і визнає ту організацію, той ставить себе в противенстві. Се становить бунт проти Господа, бо се Господня організація, і если Його слуги поступають мильно, то Господь справиться з ними у своїм часі. Навіть в сім пізнім часі є такі, що збунтувалися і увійшли в змову проти Господньої організації, і будучи порушені самолюбним бажанням дістати пошану від людей, вони шукають оправдати себе і витворити сентимент в їх користь. Часом амбітна одиниця зтягне інших в тижий заговор, сподіючись відтягнути поплечників для себе. Недавно той, що отверто збунтувався проти Товариства, пише до свого майбутнього приятеля, уживаючи сі слова: "Визов сьогодні є той самий як і два роки коли ми дискусували його, чи ми поклонимося і будемо боятися чоловіка, або шанувати Єгови і Його єдиного... Що найменше сім людей признали сей визов і зробили угоду і згодилися стрінати вірно для Єгови і не боятися чоловіка, але коли прийшла проба то той самий страх здається повстає." Писатель повисше наведених слів, коли служив в Товаристві, постійно нарікав проти ріжних одиниць в організації, тому що вони виконували вірно приписані їм інструкції і службу. Той так нарікав часто ганьбив і зневажав братів в ріжних часах і старався ужити своєї позиції в Товаристві щоби задоволити своє власне самолюбне бажання. Та Господь його стримав в своїм часі. Із його повисше наведених слів можна бачити, що інші були у змові з ним, і без сумніву Господь у своїм часі і в свій спосіб зверне на них свою увагу. У Божій видимій організації нема наставників, і хто несамолюбно посвятився Богу немає причини боятися чоловіка. Тут нема навіть причини думати про страх перед чоловіком. Із такою самою певністю ніхто, хто цілковито посвятився Господеві, не увійде в договір проти один другого в Господній організації. Се нечисті серцем, т. є, з самолюбної мотиви, входять в такий заговор. Вони ошукують себе і інших, та Господь знає тайни серця і судить після сього. Хто має нечисте серце тому nebude дозволено остатися в Божій організації; для того написано є: "Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо." - Прип. 4:23.

ПЕРЕДАНИЙ САТАНІ

²³ Як відпуцальний козел був посланий до Азазеля, так виглядає, що декотрі із відпуцального козла кляси протягом цілого періоду жертви були відвернені до Диявола, хотия сей образ особливо сповнився, коли Господь прийшов до храму. Апостол Павло був одиначений в особлившу власть від Господа, включаючи власть передавати бутівників Сатані. Даючи пораду і поучення Тимотейові Павло писав: "Маючи віру і добру совість, котру деякі відкинувши од віри однали. Між ними ж і Менеї та Александер, котрих я передав Сатані, щоб навчилися не хулити." (1 Тим.

1:19, 20) Певним є, що Господь не буде зносити добровільних противників в своїй організації; і се можна показати слідующим писанням: "Від скверного марнословия оддалай ся; більше бо та більш (такі) розводять безбожність, і слово їх, як гангрена (рак), мати ме жили. З таких Гимедей і Филип, котрі проти правди согрішили, говорячи, що воскресенне вже було, і перевертають деяких віру. Твердо ж основина Божа стоїть маючи печать таку: Познав Господь своїх, і: Нехай відступить од неправди всяк, хто іменує імя Христове." - 2 Тим. 2:16-19.

²⁴ Пишучи до Християн, як тіла Божих людей, апостол звертає увагу на злочинників між ними, вичислюючи діла їх перелюбства, ідопоклонства, гніву, заздности, пійнства, і т. п. (1 Кор. 5:1, 2; Галат. 5:19-21) Такі є показані як нечисті і мають силу опоганювати і сквернити Християн гріхом нещирости, злоби і лукавства. (1 Кор. 5:6-10; 2 Пет. 2:18, 19) Про таких злочинників і про властивий напрям вірних Християн до таких одиниць апостол писав: "Писав я до вас ув одному листі, щоб ви не мішалися із перелюбниками світа сього, або зажерливими, або хижаками, або ідолослужителями; бо мусили б хіба з світа сього зійти. Тепер же я писав вам, щоб не мішалися, коли хто, звавшись братом, буде або перелюбник, або зажерливий, або ідолослужитель, або злоріка, або пияниця, або хижак; з таким і не їсти." - 1 Кор. 5:9-11.

²⁵ Відносячись до сих чинителів беззаконія апостол каже: "Я ж бо, не бувши між вами тілом, а бувши духом, уже присудив, яко бувший (між вами) щоб того, хто так робить, в імя Господа нашого Ісуса Христа, як збереться ви і дух мій силою Господа нашого Ісуса Христа, видали такого Сатані на погибель тіла, щоб дух спас ся в день Господа Ісуса." - 1 Кор. 5:3-5.

²⁶ Тут радиться вірним, щоби вони відложили лукавих і поставили їх де вони належать і немало нічого до діла з ними. Те саме правило відноситься до всіх противників, що стараються опоганити Божих людей і зробити розділ між ними. (Рим. 16:17, 18) - Апостол радить, щоби вірні відступили від чинителів беззаконія, щоби "дух спас ся в день Господа Ісуса". Сі слова не відносяться до спасення духа лукавих одиниць від його тілесного організму, але значить щоби дух церкви спас ся, котрий то дух є Господа Ісуса Христа, і котрі Його послідователі будуть мати, і повинні підтримувати, схоронити і затримати після Господнього признання, щоби тіло Християн було признане в день Господа Ісуса коли Він явиться в храмі.

²⁷ Если би діла злочинників були похвалені, тоді ціле тіло Християн було б опоганене. "Бо хто сіє тілу своєму, од тіла жати ме зотліне; а хто сіє дуку, од духа поже життє вічне." (Гал. 6:8) "Думанне бо тілесне - смерть, думанне духовне життє і впокій." Сим апостол радить, щоби оминати злочинника, щоби дух Христів міг схоронитися в

церкві аж до приходу Господа Ісуса чинити суд. Тодішні обставини в церкві Коринтян загрожували життю її, і тому тілу апостол радив взяти певні кроки щоби очистити його від злочинців. "Не добре величання ваше, хиба не знаєте, що трохи квасу все місиво заквашує. Очистьте ж старий квас, щоб ви були нове місиво, яко ж ви і без квасні, бо пасха наша, Христос, заколена за нас." (1 Кор. 5:6, 7) Далше слова апостола указують, що тіло Християн в Коринті пішло за його порадою і що злочинники згадані вповні покалялись і навернулись до Господа. (2 Кор. 2:5-11) Ось так дух церкви був схоронений і показує, що такий напрям повинен бути тих, що пізнали признання від Господа в Його приході до храму в 1918 році щоб судити і очистити посвячених. Очищуючи святиню, великий Переплавитель, Ісус Христос, не знищить безвинного духа з між кляси святині, але схоронить і спасе його аж земна робота помазанників скінчиться. В сім часі Господь вибирає блазнителів або беззаконних, щоби ціле тіло було чисте і ненарушене.

²⁸ Коли Господь Ісус, Великий Первосвященник, явився, Він був чистий, невинний і святий явився в славі яко представитель Єгови. Прообраз показує, що занім зневаги перестали падати які впали на його імя послідувателів, Ісус Христос мусить явитися в славі й в силі, і се показано в типі через чин Арона; яко ж написано: "І вийде Арон у соборний намет і поздіймає одіж льняну, що понадівав, як входив у святиню, та й покладе її там. І викупає в воді тіло своє в місці святому, та й надіє одіж свою; і вийде він та принесе всепаленне своє і всепаленне людське, і спокутує за себе і за людей." - 3 Мойс. 16:23, 24.

²⁹ Арон вийшов одягнений в свої ризи слави і краси, представляючи сим, що Ісус Христос явився в храмі в славі й красі яко Післанець завіту Єгови чі яко посередник для людей. Арон тоді приніс огню жертву за себе і за свій дім і "всепаленне людське." Се всепаленне за людей пророчно представляло, що Бог прийме ту жертву і примирення за гріх. Таке прийняття є тепер обявлене в сім, що останок членів тіла Христового, тепер на землі, були приведені в єдність і дано їм "нове", і уживаючи їх до закінчення роботи в періоді жертви і для проголошення вістки правди "мишим вівцям" Господнього стада.

³⁰ Тоді первосвященник приніс в жертву за гріх тук, "А тук жертви за гріх пустить з димом на жертівнику." (3 Мойс. 16:25) Се значить, що він спалив товщ тельця і господнього козла, яко ж написано, "всєй жир Господеві". (3 Мойс. 3:16) Тепер сей образ ясно показує, що ксли відпущальний козел кляса скитається по пустині, маючи так звану свободу і ділаючи після своєї впадоби, ревність останка помазанників Єгови говорить і палить їх в службі підчас коли вони радісно несуть свідоктво про Його імя і царство. "Бо ревність для дому твого ізушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене." (Пс.

69:9) Ось так можна бачити, що Господь не змушує чоловіка взяти певний напрям, але дає йому нагоду взяти бажаний напрям і прийняти наслідки після нього.

³¹ Чи свідська, нечиста кляса, себто, той "певний чоловік" (верш 21), що випровадив відпущального козла до Диявола, прийде коли до ласки Божої? Можливо, если вона очиститься і стане виразно по стороні Господа; і се показано в прообразі: "А той, хто вів козла на відпущення, мусить свою одіж випрати і тіло своє у воді скупати; потім можна йому вийти в табір." (3 Мойс. 16:26) Вони мусять прийти під Божу жертву примирення за гріх і показати повну віру і послухенство нім вони ступлять на шлях до Сиону. - Іса. 35:8.

³² Телєць і Господень козел, кров котрих була занесена у Святаю Святих яко офіра за гріх, були спалені поза табором: "А бичка, що на жертву за гріх, котрих кров внесено в святиню на спокутування, винесуть геть із табору, та й спалять на вогні шкіри їх, і м'ясиво їх і кал їх." (3 Мойс. 16:27; Жид. 13:11-13) Се показує правдивий шлях для послідувателів Ісуса Христа котрі отримують Божє признання.

БУДІВЛЯ НА ОСНОВІ

³³ Апостол під натхненням і яко маючий власть навчає посвячених будівничих як вони мусять будувати, щоби отримати Божє признання. "Нехай же кожен дивиться, як він будує. Іншої бо підвалини ніхто не може положити окрім тієї, що положена, котра єсть Ісус Христос." (1 Кор. 10:11) Правдива підвалина - Ісус Христос, і будівничі мусять іти за правилами, які Господь положив для них, щоби Його будівля могла пережити в день огненої проби. Бо, каже апостол, 1 Коринтян 3:15, "коли робота згорить, понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь." Чи сей наведений текет відносно тих, що потерплять втрату, відноситься, як се до тепер розуміли, до тих, що вийшли з великого горя, т. є., до великої громади?

³⁴ На повисше питання мусить відповідати негативно, тому що писання показують, що велика громада не є заключена в клясі народженої з духа. Про се читаємо: "Коли ж хто будує на сій підвалині з золота, срібла, дорогого каміння, дерева, сіна, очерету, - кожного діло буде явне; день бо (Господень) покаже, тим що в огні відкриється, і яка кожного робота, огонь випробує." - 1 Кор. 3:12, 13.

³⁵ Та будівля очевидно відноситься до роботи перед приходом Господа Ісуса до храму, тому що в тім часі приходу до храму він засів "яко суддя" і яко "переплавитель, що очищує". (Мал. 3:1-3) Будівничі се ті, що посвятилися чинити волю Божу, і вони будують на правдивій підвалині; але будуючи будівлю, вони уживають 'дерева, сіна, і соломи', що є символом тих річей, що згорять і через се не встоять суду і огнених присудів. Будинки із

такого матеріалу можна властиво назвати як "будовання характеру" або "розвинення характеру", поверховна форма убрання, побожний вигляд, щоби придобатись людям, людські філософії, такі як переміда в Єгипті, котру не властиво признано за Божого свідка; і такі як нариси і хронологічні рахунки, обчислення; як почитання людей, і названня їх великими і передовими учителями і провідниками; такі як бути підланими політичним або свідським володіючим чинником і признання їх за "висших властей"; таких як шлюб і щоденна постанова й повторення того в присутності інших. Така робота, не маючи попертя в Слові Божім, не встояла проти і огненної проби коли Господь явився в храмі і засвітив своє світло і приложив свої присуди.

³⁶ Коли Господь Ісус прийшов до храму і зачав суд, в той самий час, він, яко великий Слуга Єгови, зачав відкривати правдиве значіння многих пророцтв котрих не можна було зрозуміти перед тим. Огненні присуди від Господа відкрили якісь будинки людського і Він поставив сю роботу на найбільшій проби. Всякий незадовольний будинок згорів, як з дерева, сіна або соломи, і з подібних пропадаючих матеріалів. Незадовольний будинок є безкористний і нищиться з Божої організації як непотрібний і як дійсно шкідливий для роботи яку Його люди були назначені виконувати. Всі посвячені отримали приказ від Господа будувати, і немудрі, будучи мильно поінформовані, будували річи які міг бачити чоловік, переконуючи себе, що вони мусять се чинити щоби звернути увагу інших на Господа і спасти їх. Правдивий визов не був зрозумілий і оправдання Єгового імя не було взяте під розвагу. Де котрі мали таке поняття, що вони мусять робити в такий спосіб: "Я мушу приготувити себе помагати Господу управляти світ." Вони думали више про себе чим вони повинні думати, і так вони будували і їх будинок є показаний через пропадаючий матеріал згаданий апостолом.

³⁷ Прийшов день Господень зробити обрахунок із своїми слугами і переглянути їх будівничий матеріал і той, що вжив невластивого матеріалу потернів втрату. Втрату чого? Втрату привилею служити справам Божого царства під Христом. Вірні були ті, що ужили незнищимого матеріалу, символічно представленого через дорогоцінний метал. Їх будівля встояла в огні і вони прийняли нагороду, а їх нагорода, се служба для справ царства і храму підчас їх побуту на землі. Такі є названі "вірним і розумним слугою" клясою, котрій поручив все своє добро або справи царства. Сі також отримали нагороду "нового імя", яке уста Єгови виповіли. Як же той спасеться що потернів втрату? "[Він] понесе шкodu, сам же спасеться, тільки так, як через огонь." (Верш 15) Се залежить, як він прийме свою втрату і який його буде напрям ділання опісля.

³⁸ Так довго як будівничий уживас пропадаючих річей, як розвинення характеру і інших

повисше згаданих річей, він знаходиться у великих трудностях і в небезпеці знищення і з тим пропадаючим матеріалом; і если він не старается спасти 'дерева, сіна і соломи', а охочо позволит не знищення в огні і стоить сильно на правдивій підваліні, то він спасеться і перейде через огонь. Він мусять рішучо триматися якорю на правдивій і одинокій основі, котрою є Ісус Христос, великий Оправдатель Єгови і Цар, і мусять вповні признати і радуватися, що його пропадаюча будівля зникла, і що він має ясне видіння визову, і радо став по стороні Господа. Тоді він спасеться яко член Божого останка. Написано є: "Сгола ехороняє вірних" (Пс. 31:23, А.Л.В.) "Останок [тільки спасеться]." Рим. 9:27) "Се бо добре і приятно перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люди спаслися й до зрозуміння правди прийшли, [будуючи на правдивій підваліні і в новій угоді]." (1 Тим. 2:3, 4) Натиск зроблено на слово "тільки", котре являється в 1 Коринтян 3:15. Там є зазначено підстава на якій чоловік може спіастися коли його пропадаючий матеріал згорить. Такий немудрий будівничий характер, котрий радо позволит знищити таку будівлю, перейде через огонь радісним. Він радується що його немудра будівля пропала і що огонь був средством спасення його. Той великий Переплавитель, що засів в храмі чинити суд, прикладає огнену пробу, щоби ті, що стоять в тій пробі, могли бути признані і приносили жертву Господеві вправедності, себто, приносили олові царства в спосіб який Господь назначив мусять виконувати. - Мал. 3:1-3.

³⁹ Єгова через свого пророка дальше попирає се заключення такими словами: "Ті стануться на всій землі, говорить Господь, що дві третини на ній будуть вигублені й вимруть, а тільки третина зістанеться на ній. І введу ту третину в огонь, й розплавлю їх, як плавлять срібло, й очисти їх, як чистять золото: вони будуть призвати імя мое, а я вислухаю їх і скажу: Ось, се мій нарід, а вони казати муть: Господь - се Бог мій!" - Зар. 13:8, 9.

⁴⁰ Ся "трета часть" згадана в сім тексті - се останок, котрого Господь инакше описує як "головня, вихоплена з огню". (Зах. 3:2) Огонь випробує кожного, що є в лінії до царства, і се виконує великий Переплавитель уживаючи до свого огненої проби в храмі, як се апостол каже: "Кожного діло буде явню; день бо [Господень] покаже, тим що в огні відкривається і яка в кожного робота, огонь випробує." (1 Кор. 3:13) Ті ж, що вперто тримаються пропадаючого матеріалу, повисше описаного, пропадуть із тим матеріалом в огні, але ті, що позволят радо пропадаючому матеріалові згоріти і тримаються Господа і Його правди, стараються всегда прославляти і шанувати Господа і вірно служити Йому, ті спасуться, і перейдуть як через огонь. Се ті що перейдуть через огонь отримають нагороду від Господа і будуть ужиті в догляджуванню Його справ царства котрим Єгова дає нове імя. - Іса. 43:1, 2, 10).

⁴¹ Потім, як будівля з пропадаючого матеріалу згорить, той що спасеться від огню мусить сильно стояти на огне-тривалій підвалині і даліше будувати будівлю із огне-тривлого матеріалу, такого як "золото", що є Богом признана робота; і "срібло", або правда о яку постарались для нього правдиві Учителі, Єгова і Ісус Христос; і "з каміня", храму, і самий він мусить бути живим каменем, що є дорогоцінне в очах Божих. (1 Пет. 2:1-5) Ось так він є учасником "білого каміня" на котрім є вирізано "нове ім'я" свідків Єгови. (Одкр. 3:18; 2:17) "Слова Господні - слова чисті, срібло очищене від землі, в горнилі сім раз перетоплене. Ти, Господи, сохраниш їх заступиш їх на віки од кожда того." (Пс. 12:6, 7) Той огонь буде горіти аж до кінця, і всі вірні перейдуть через той огонь з радістю.

⁴² Тепер пристосуй ці факти добре знані з посвяченими, і завваж як вони пасують до обставин як істнували перед приходом Господа до храму. В часі його явлення посвячені будували на правдивій підвалині, але не всі уживали того самого матеріалу. Майже усі були як се розуміли розвиненням характеру. Майже усі тоді одягались у довгі гуні, і з білою краваткою, і виглядали дуже торжественні й побожні. Кожного ранку вони читали обіт і поранне постановлення і співали такі пісні як "О щоб мені бути нічим", і сим відійсности признавали себе за щось, і бажали позбутись щоби бути нічим. Ми віддавали велику честь і пошану якомусь сотворінню, декотрим більшу а декотрим меншу, і декотрі поповняли гріх "Самарії". Такий був стан посвячених коли Господь явився в храмі. Декотрі скоро спостерегли правду, відкриті блискавицями світла із храму, котрі палили пропадаючі матеріал, і сі радувались, що той пропадаючий матеріал палився і що вони можуть перейти через "огонь", і вони зачали будувати скоро, із 'золота, срібла і дорогих камінів'. Наслідок є, що декотрі спаслися і за се останок отримав нагороду від Господа доглядати

справ його царства, і вони вельми радувались і даліше радуються. До тих що вірно тримаються правди і радію служать Богу і його Оправдателю, є звернені ці слова: "Хиба не знаєте, що ви храм Божий й дух Божий живе в вас? Коли хто зруйнує Божий храм, зруйнує його Бог; бо храм Божий свят, котрий есте ви." - 1 Кор. 3:16, 17.

⁴³ Із сього писання можна виразно заключити, що є небезпека опоганення і що хто возьме такий напрям, той стріне таку саму судьбу яка стрінула відпуцального козла. Вірний останок - се діти світла, і ніколи не було так важне як тепер, щоб вони ходили у світлі, що значить ходити дорогою якою Бог приказав ходити усім пильно і радісно слухати його приказів. "Усі ви сини світла і сини дня; ми не [сини] ночі або тьми. Тим же оце не спімо, як інші, а пильнуймо і будьмо тверезі." (1 Сол. 5:5, 6) "Коли ж у світлі ходимо, яко ж він сам у світлі, то маємо спільність один із другим, і кров Ісуса Христа, Сина його, очищає нас од усякого гріха." - Йоана 1:7.

⁴⁴ Зсумувавши все разом ся справа стоїть так: Що відпуцальний козел представлений перед Господом в день примирення представляв клясу, що піде на вічне знищення, у пропасть, за невірність до Господа, зробивши угоду чинити його волю. "Господень козел" кляса - се ті одиниці, що є вірні у виконанню угоди через жертву і сталися співжертвою з Ісусом Христом, будують на правдивій підвалині, і були признані Господом коли він явився в своїм храмі, і котрим він припоручив справи царства і сі даліше є вірні і радуються в тім, що Господь дозволив прийти на них і даліше співають хвалення Єгови. В сім образі дня примирення "велика громада" не є заключена. Велика громада - се ті одиниці, що становлять клясу "інші вівці", котрі прилучились до Господа і разом з останком радісно виспівують його хвалення день і ніч, себто, всякого часу приписують спасення Єгови і його великому Оправдателю.

СВЯЩЕННИКИ І ЛЕВІТИ

[Переклад з анг. Вартової Башти з 1-го червня, 1936]

"Та й оддав я Левітіа Аронові й синам його як підданих і зміж синів Ізраїлевих, щоб вони послушували при службі синів Ізраїля в соборному наметі" - 4 Мойсей 8:19.

ЄГОВА вибрав Арона співтовариштити з Мойсейом в Єгипті, а опісля вибрав Арона до священничого уряду яко первосвященника. Найперше первосвященник був вибраний, а опісля підсвященники. Єгова дав приказ Мойсейові: "Ти ж велиш приступити до себе Аронові, братові своєму і синам його, з між дітей Ізраїля, щоб служив мені священником: Арон, Надаб, і Абігу, Елеазар та Ітамар, сини Аронові, і синам Ароновим поробиш хитони і поробиш їм поясси, і коблукки поробиш їм про славу й окрасу, і адяг-

ниш Арона, брата твого, і сини його з ним, і помажих їх, і припоручиш їм усе, і освятиш їх служити муть вони мені священниками." (2 Мойс. 28:1, 40, 41) Арон був Левітом. - 2 Мойс. 4:14.

² Покоління Левієна було вибране Господом замість первенців. (4 Мойс. 3:41) По вибранню первосвященника і підсвященників, Левітів дано священникам щоб вони служили їм. (4 Мойс. 8:19; 18:23) В той час як первосвященник і підсвященники були вибрані бути слугами Божими в священничім уряді, то покоління Левієна не було

згадане яко урядове покоління і не було урядово призначене. Пізніше покоління Левієна сталося урядовим поколінням і посвятилось служити Господу Єгови, і то лише по вибранню Арона і його синів, служити в священничім уряді.

³ Коли патріярх Яків благословив своїх дванацять синів, включаючи Левія, тоді не було згадано Левійові, що із його покоління вийде священство. Тоді ніщо не було сказано або обіцяно про священство. (1 Мойс. 49:5-7) Отець і мати Мойсея і Арона відзначились їх вірою в Єгову радше чим своїм походженням із покоління Левієна. (2 Мойс. 2:1-10; 6:16-20) Вони отримали похвалу за їх віру в Єгову. (Жид. 11:23) Арон був вибраний яко (пророк) Мойсея явитися перед Фараоном, то що Мойсей не міг промовляти плинно. (2 Мойс. 7:1, 2) Опісля первіці Ізраїля були посвячені. (2 Мойс. 12:12; 13:1, 2) Якийсь час пізніше покоління Левієна було вибране Єговою замість первенців. По виході Ізраїльтян з Єгипту Арон дальше служив як промовник для Мойсея. (2 Мойс. 16:9, 10) Тоді Арона поставлено доглядувати золоту посудину манни. (Верші 33, 34) Іще пізніше синий Арон співтоварищив Мойсейові до гори Синай в часі коли він отримав закон. - 2 Мойс. 19:24, 25.

⁴ В той час коли Мойсей і Арон знаходилися на горі Синай, тоді були священники, що служили Ізраїльтянам, але і вони не були назначені Єговою так далеко як се історія відкриває. Нікому із тих священників не було дозволено приступити до гори Синай. (2 Мойс. 19:24) Якийсь час пізніше Арон і його чотири сини, разом із сімдесять старшими були запрошені "прийти до Господа на гору і поклонитися далеко". (2 Мойс. 24:1-14) Усі повисші історичні факти взяли місце перед тим, нім Арон і його сини були вибрані до священничого уряду. - 2 Мойс. 27:21; 28:1-4; 29:44.

⁵ Отже виглядає, що Арон був покликаний і вибраний на первосвященника не лише тому, що він був Левітом, але тому що він був братом Мойсея, котрий показав свою віру в Бога Єгову. Мойсей був вибраний Єговою яко вищий священник чим Арон. Він також був пророком ізза його віри і вірности, а не тому що він походив з покоління Левієного. Як Мойсей так Арон, у виконанню їх задачі котрі були їм урядово приписані, представляли Ісуса Христа, великого Пророка і священника Єгови.

ЛЕВІТИ

⁶ Священники були вибрані із покоління Левієна, і з покоління Левієного, окрім священників, були дані на службу Ізраїльтянам і були слугами священникам. Інакше вони помагали священникам у виконанню служби Господньої в Ізраїлі. Чи се указувало на дві віддільні класи з духа народжених, а іменно, священників, представляючи "маленьке стадо" (Луки 12:32) і Левітів, представляючи менше вірну класу так звану "святых із горя", що часто названі "великою громадою"?

Писання не попирають такого заключення. Здається, що писання не попераяють заключення, що покоління Левієне, окрім священників, в жадній спосіб не представляли велику громаду про котру описується в Одкриттію семей голові. Як здається, то тут треба представити деякі докази святого письма, з огляду на се, що було помічено у *Вартовій Башті* в 1911 році, сторона 21, 22. Чинячи се, здається треба звернути увагу на Біблійну історію про покоління Левієне.

⁷ Мойсей, в товаристві Йозії, свого слуги, знаходився на горі по приказу Єгови, і будучи там сорок днів, він довідався, що Ізраїльтяни согрішили проти Господа в сім, що вони виробили і поклонялися золотому тельці, Бачучи те страшне положення в яке Ізраїльтяни поставили себе, Мойсей одважно заявив в їх присутности: "І став Мойсей у кошових воротях, і покликнув: Хто за Господа, до мене! і скупились до його всі сини Левієві." - 2 Мойс. 32:26.

⁸ Коли всі Левіти зібралися до Мойсея, тоді Мойсей приказав їм "побивайте братте ваше, і товариство ваше, і сусід ваших", і зробили Левіти після слів Мойсея, і впало того дня около три тисяч. "І каже Мойсей: Присвятитітесь Господеві сьогодні проти синів своїх і проти братів своїх, щоб на вас послав сьогодні благословенне." (2 Мойс. 32:25-29) В сім случаю, се було покоління Левіє, що показало їх віру і посвяту до Бога Єгови. Навіть в той час Левіти не були посвячені до якоїсь особливої служби відносно намету. Служба в наметі є згадана відносно Левітів в 2 Мойсея 38:21 верш. Навіть сей текст не описує особливого покоління Левіє, але ясно відноситься до священників, що були взяті із покоління Левіє. У четвертій книзі Мойсея нема жадної згадки про покоління Левіє окрім їх стичности з ювілейом. - 4 Мойс. 25:32-34.

⁹ Арон, котрий був Левітом, оженився з дівчиною з покоління Юди, котра то родина була в лінії до царства Ізраїльського. Вона була дочкою одного із пра-прадіців царя Давида, і з котрого то покоління Юдиного вийшов Господь Ісус. (2 Мойс. 6:23; Рути 4:20-22) Отже потомки Арона занимали "позицію священника і царя з Божими вибраними людьми. Як се історія показує, то перша згадка про службу Левітів в наметі знаходиться у 4 Мойсея: "А мусиш поставити Левітів над храминою свідчення і над усім знаряддем її і над усім, що до неї належить. Носити муть вони храмину і все знарядде її, і будуть вони на послугу при мені, і отаборяться на вкруги храмини. І як треба буде нести храмину, нехай піднесуть Левіти; а як треба зупинитись в храміні, становити муть її Левіти. Хто ж чужий наблизиться до неї тому буде смерть. Левіти ж мусять отаборитись навкруг храмени свідчення, щоб не загорівся гнів мій на громаду синів Ізраїлевих, і будуть Левіти на чатах при храмені свідчення." - 4 Мойс. 1:50, 51, 53.

¹⁰ Писання не відкривають, що Левіти пома-

гали у виборі табору, але згадує про покоління Юди і Дана відносно цієї справи. Левіти служили при таборі потім, як він був збудований. Що Левіти були особливо відложені на службу Господню, то се показано тим, що вони не були зачислені до воєнної служби. - 4 Мойс. 1:47-54; 2:33.

¹¹ Той час коли Бог поразив первенців Египту Він відложив первенців усіх поколінь яко гідні особлившої ласки між Ізраїльтянами. Потім, як Ізраїльтяни покинули Египет, Левіти були вибрані замість первенців і приписано їм службу коло намету, про що написано є. "І рече Господь Мойсейові: Се я сам узяв Левітів з між синів Ізраїлевих замість усіх первенців, що їх приводить мати між синами Ізраїлевими, і будуть Левіти моїми. Мій бо всякий первенець: Того дня, як повбивав я усі первенці в Египетській землі, присвятив я собі всі первенці в Ізраїлі від людини до скотини; мені будуть вони, мені Господеві. Возьми Левітів замість усіх первенців із синів Ізраїлевих, і будуть моїми Левітами; Господніми." - 4 Мойс. 3:11-13, 45.

¹² Тоді Левіти були очищені і представлені Господеві до особлившої служби. Вони були відділені і розрізнені від усіх поколінь. "І скажеш приступити Левітам перед Господа, і покладуть сини Ізраїлеві руки свої на Левітів. Арон же посвятить Левітів перед Господом від синів Ізраїлевих, щоб відправляти службу Господеві. А Левіти покладуть руки свої на голову бичкам; і принесеш одного в жертву за гріх, а другого на всепалення Господеві, щоб відправити покуту за Левітів. І поставиш Левітів перед Ароном і перед синами його, і посвятиш їх Господеві; і повилучеш Левітів з між Ізраїля, щоб мої були Левіти. Та й увійдуть після сього Левіти на служення в соборний намет, так очистиш їх, і посвятиш їх. Бо одано їх у власність мені з між синів Ізраїлевих, взяв я їх собі." - 4 Мойс. 8:10-15.

¹³ Сей факт, що все покоління Левія було відділене на службу Господню замість первенців, є дуже переконуючий аргумент, що Левіти, як священники, були прообразом на "церкву первородних, записаних на небесах" і котрі докажуть вірність Богу і є членами царського дому. (Жид. 12:23.) "І взяв я Левітів замість усіх первенців між синами Ізраїлевими; та й оддав я Левітів Аронові й синам його як підданих і зміж синів Ізраїлевих, щоб вони послуговували при службі синів Ізраїлевих в соборному наметі, та щоб відправляли покуту за синів Ізраїлевих, щоб на синів Ізраїлевих не постигла кара за те, якби приступали сини Ізраїлеві до святині." - 4 Мойс. 8:18,19.

¹⁴ Сей привилей Бог дав Аронові і його синам служити йому в наметі в священному уряді, як і се був не менший привилей від Господа, що інші з покоління Левія мали служити в таборному наметі і помагали священству. Будучи віддані священникові виконувати службу в наметі як помічники священника, се становить сильний аргумент, що всі Левіти були членами дому пер-

восвященника. При жертвоваанню тельця і Господнього козла все покоління Левія мусило бути представлене яко ж написано: "І принесе Арон бичка, що на жертву за гріх, і що за него буде, і спокутує за себе і за свій, тай заколи бичка, що на жертву за гріх, і що буде за него." (3 Мойс. 16:11) Ся сама річ була зроблена із кровю Господнього козла, як се було зроблено із кровю тельця. (3 Мойс.16:15) Священник як і інші Левіти були всі братами, одної родини. Первосвященник був представителем цілого покоління Левія. (5 Мойс. 33:8) Священники як і інші покоління Левія всегда співтоваришили разом. Несвященнича часть того покоління служила їх братам, що служили в священничім уряді. Усі служили Господу, але не всім було приписане те саме місце служби. Так і в тілі Христа, в якому Бог голова, "поклад членів кожного із них після Його вподоби." "Тепер же багато членів, а тіло одне." (1 Кор. 12:18, 20) Несвященники із покоління Левія служили священникам, не як слуги людей, але як би Господа, бо Господь принісав їм місце служби. До тих, що в церкві є також сказано: "І все, що робить від душі робить, яко ж Господу, а не людям." (Кол. 3:23) Не кожний в господній організації може бути назначений в одне місце. Дехто може мати більше відповідальну позицію чим инший.

¹⁵ Священники і несвященники були назначені до різних задач в службі, а Левіти, яко покоління, були представлені в особі первосвященника або в тілі підсвятенники були представлені в первосвященниках. Дехто ставить аргумент, що Левіти не входили до Святаго Святых в соборному наметі в день примирення. Такий аргумент не має ваги, тому що і підсвятенники не входили до Святаго Святых в день примирення, ані до навіть святая святых, бо лише первосвященник міг йти до Святаго Святых в день примирення. (3 Мойс. 16:17) Не всі Левіти могли бути покликані до священничого стану, бо при розкладі соборної служби, та служба не вимагала великого числа священників. Се однак не значить що несвященнича кляса була менше вірна чим ті, що були священниками. Всі мусили бути вірні, если вони бажали отримати Господнє признання, і Біблійна історія показує, що вони були вірні Єгови і священникові Єгови Його Цареві з покоління Юди. "У нас же Господь, Бог наш; ми не покидали його, і Господеві служать священники, сини Аронові, й Левіти, кожний в своїй службі." (2 Паралип. 13:10) Нема жадного доказу в св. Письмі, що Бог ужив несвященників із покоління Левія представити менше вірну клясу. Если би Господь зробив се, то се значилоб, що се була часть Його заміру доказати, що вони були бодай по части вірні; бо таке заключення цілковито не годиться із виразним заміром Божим.

¹⁶ Безнасліддя в тім краю відносилось до священників: "І рече Господь Аронові в землі їх не мати меш жадного насліддя, і частки в тебе не буде між ними. Сам я частка твоя і наслідде твое

серед синів Ізраїлевих. І се дав я сином Левієвим замість насліддя сі десятини Ізраїля за службу, що вони служать при соборному наметі." - 4 Мойс. 18:20, 21.

¹⁷ Ніхто з Левітів не мав насліддя в землі. Єли се значить, що священнича кляса мусить мати наслідде небесне а не земне, то се мусить відноситися і до несвященничої кляси. Позаяк "велика громада" без сумніву є земною а не небесною громадою, то се доказує, що несвященники з Левітів не представляють великої громади. Навіть несвященники кляса виконувала священничі задачі коли робота була надто велика і вимагала їх служби і помочи. (2 Паралип. 29:34; 30:16, 17) Несвященники з того покоління були співаками в храмі, (1 Паралип. 15:16-22; 16:4-6; 2 Паралип. 5:12) Вони наувчили Божий закон і висказували Його прикази після його заповідей. (2 Паралип. 17:8, 9; 19:8-11) Така служба не може знайти позатипу в менше вірній з духа народженій громаді, а головно при кінці світа коли то велика громада вийшла. Се правда, що несвященники Левіти не мали урядової одежі. Се однак, не показує, що вони представляли менше вірну клясу, котра до тепер була названа 'святі з гора', але се показувало, що вони не представляли якоїсь особливої кляси в Господній організації, лише представляли тих, що служать у Господній організації. Вони служили як Господеві.

СПІЛЬНІ ІНТЕРЕСА

¹⁸ Інтереса всього покоління Левія, включаючи і священників, підсвятеників, і несвященників, були всі спільні. Всі вони служили Господу після Його приказів. Се що вони були розділені на групи після якості служби, не значило, що вони представляли дві віддільні і різні кляси народжених з духа, одну вірну а другу менше вірну; але вони представляли одну організацію служби Божих олюблених або первенців в храмі, що виконували кожний службу приписану йому. Точно річ мається так і сьогодні в позатипі. Не кожний із свідків Єгови може служити в тім самім місці. Декотрі з них служать в головній квартирі, а декотрі в інших відділах, а знов інші займають інші місця, і виконують службу як Господеві. Чи то в однім місці чи в другім, всі служать Богу і Його царству і всі є представлені у Первосвященнику, Ісусі Христі, котрий є їх Головою й Чинником. Если оден терпить, усі терплять; і если оден радується, всі радуються. Декотрі із них стались видовищем через наруги й терпіння, а інші терплять тому, що вони співтоваришуть з Божими помазанниками, котрі терплять наруги. (Жид. 10:32, 33) В очах людей декотрі з них займають менше почесну позицію чим другі, але в очах Божих нема такої різниці, бо Бог не дивиться на особу. (Ефес. 6:9) Вірне й повне посвячення й служення подобається Єгови. Нема ані одного писання, котре указувало б, що Бог признає і нагороджає невірну клясу. Нема причини думати, що

Бог має другорядну духову клясу, котру Він нагороджає до певного степеня, тому що вона менше вірна і тому що вона занималась із світом і старається угодити як світу так Богу.

МІСТА ПРИБІЖЕНЦА

¹⁹ Божий закон постарався о шість міст прибіжца всі котрі були замешкані поколінням Левія, і одно із тих міст було на Геброні, заняте священниками, котрі розуміється були Левітами. Если не-священники Левіти представляли другорядну клясу посвячених котрі були менше вірні чим царській дім, тоді се малоб значити, що убійник, убивши ненароком чоловіка, мав утікати до тієї часті божої організації, що лише по часті була вірна Йому. Таке заключення є цілковито нерозумне і не є на підставі св. Письма. (4 Мойс. 35:2-15; 1 Паралип. 6:57) Міста прибіжца представляли Божу вірну організацію на землі яко цілість і яко часть царського дому, до котрого чоловік, що вбив ненароком, міг утечи. Сі позатипічні міста прибіжца відносяться до кінця світа і потім як Господь Ісуса прийшов до храму і зачав проголошувати вість царства. (Гл. *Вартова Башта*, 1934, стр. 247) Організація Єгови не може складатися з двох відділів: з вірної й другої лише по часті вірної кляси, і ту другу ми називали до тепер громадою "з гора". Се є инший сильний аргумент, що Левіти представляли вірних Богу, з котрих складається Його організація, у котрій декотрі одиниці займають одну позицію, а дехто иншу, як Богу вподобалось помістити їх в сії позиції, а Ісус Христос є великим Первосвященником тієї організації.

²⁰ Були там і такі, що співтоваришили з Ізраїльтянами, що не були Ізраїльтянами "Нетиней" (що значить "даний") згадані в писанню не були Ізраїльтянами. (1 Паралип. 9:2) Йозия призначив сих "даних" до якоїсь меншої служби. (Ісуса Навина 9:22, 27) Вони ясно є відріжені від Левітів. (Ездри 2:70; 8:20; Несмії 7:73) Сей факт, що Нетиней виконували якусь службу в стичности намету не доказує, що Левіти представляли клясу людей, що буде вічно жити на землі.

²¹ Когари походили з родини покоління Левія. Кораг, з покоління Когата, був ганебним противником Божого установленого розпорядження в службі намету. (4 Мойс. 16:1-25) Без сумніву Когар є ужитий в св. Письмі яко образ на з духа народжену клясу, що була в лінії до царства, але котра стала невірною і буде знищена. "Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїна, попались в обману нагороди Баала, а погибли в бунті як Корей." (Юди 11) Корей згаданий в посланню Юди є той, про котрого згадується в 4 Мойсея 16:1, де його імя є написане "Кораг". Се показує, що Господь не оправдує тих, що є лише по часті вірними і не дає жадної нагороди в небі таким, що є лише по часті вірними.

НЕСЕННЯ ПРОВИНІВ

²² Ми раз зробили помилку, що "велика громада" - се з духа народжена кляса, котрій буде приписане другорядне місце в небеснім царстві, і тому пророцтво Езекиїла до тепер було не властиво пристусоване до великої громади. "Так само й Левіти, що покинули мене в тих часах, коли Ізраїль від мене одступив, а покинувши мене, блукали слідом за ідолами своїми, - й вони приймуть кару за привину свою." - Езек. 44:10.

²³ Всі ці слова сього текста не були властиво пояснені. Завважте, що сей текст каже "коли Ізраїль од мене одступив". Священники в той час заблудили, і так заблудила і несвященнича кляса. "А священники з покоління Левієвого, синове Садокові, що підчас одступу від мене синів Ізраїлевих повсячасно стояли на сторожі в святині моїй, ті приступати муть до мене, щоб служити мені, й будуть стояти перед лицем моїм, щоб приносити жир і кров, говорить Господь Бог, вони будуть виходити в святиню мою й приступати до стола мого та пильнувати сторожі моєї." - Езек. 44:15, 16.

²⁴ Замість указати на дві кляси народжених з духа, то се пророцтво показує ось що: Що посвячені одиниці й віддані Господній службі були заміщені в один час з "Християнством" і віддавалися формалізму, що показувало, що вони відступили від Господа, про них є сказано, що вони опоганили свої одежі, або так сказати, вони брали участь у практикованню формів, і що найменше до сього степеня були заміщені з світом. Вони відступили від правдивого поклонення Богу Єгови. Се пророцтво показує, що потім коли вони отримали прощення за своє беззаконня, останок повернув до Господа, і будучи очищений Ним підчас судження храму, і їх неправедність, себто, їх беззаконня, було осунене, через се вони були відповідні на службу. Будучи так очищені і ставшись останком позатипічних Левітів, декотрі священниками а декотрі несвященниками, всім їм була приписана певна часть служби в Господній організації. Сього факту не деглянули в часі коли се пророцтво розбиралось в *Оправданню*, Том 3, стр. 265-269. Се показує, як Божі люди заблудили, думаючи, що вони мали правдиве вироблення пророцтва нім час на сповнення того пророцтва прийшов. Се ще инший доказ, що жадний чоловік не може розуміти пророцтва аж воно сповниться, і жадний чоловік не може пояснити пророцтва ніколи. В часі коли повисша книжка *Оправдання* була писана, Бог не відкрив своїм людям властивого вироблення про "велику громаду".

²⁵ Завважте також, що нім прийшло відступлення, Бог дав поучення первосвященникові, щоби вони несли беззаконність святині. "І промовив Господь до Арона: Ти сам і сини твої й батьківський дім твій з тобою мусите нести провину святині; і ти сам і сини твої з тобою мусите нести

провину священства." (4 Мойс. 18:1) Ясно се відноситься до дому Левітів, тому що слова, "ти сам і сини твої й батьківський дім твій" не могли відноситися до нікого иншого лише до покоління Левіа. Зараз по тім, в іменні в 4 Мойсея 18:2-6, є приписані задачі всім Левітам, священникам, підсвященникам і несвященникам. Перед тим Сгова заявив, відносно первосвященника, що бляшка із чистого золота мала бути зроблена на котрім мали бути вирізані слова "СВЯТІСТЬ ГОСПОДЕВІ", котра то бляха мусіла бути причіплена на переді мітри первосвященника, і тоді додає: "І буде вона в Арона на чолі і носити ме Арон несправедливість святих річей, що посвячувати муть синове Ізраїлеві в усіх дарах святих." (2 Мойс. 28:35-38) Ці писання показують, що як священники так і несвященники мусять нести певні провини.

²⁶ Зазначаючи се позатипічне сповнення сих пророчих слів завважте се: Що у приході Господа Ісуса до храму судити дім Господень, позатипічні Левіти, священники і несвященники, заблудили і тому мусять нести свою неправедність. Тут нема натяку, що є дві духові й відріжені кляси в сім суді. Се є ясно сказано, що цінь приходу Господа до храму була, щоби очистити сини Левієві; яко ж написано: "Хто удержить день приходу його, і хто встоїть, як він явиться? Він бо - огонь розтоплюючий і як те зиле очищуче; і засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левієвих і переплавить їх, як золото й срібло, щоб принести жертву Господеві в праведності." (Мат. 3:2, 3) Ці слова, "він ... очистить синів Левієвих" мусять відноситися до всіх позатипічних Левітів, включаючи священничу й несвященничу клясу. Се лишень очищені є назначені служити Господеві, щоби вони могли приносити жертву Господеві в праведності. Всі в лінії до царства мусять бути очищені і вибінені. Застановляючися тепер над типом поданим в пророцтві Езекиїла (44:10-16), можемо бачити, що Левіти, по тім як вони заблудили і потім як вони були очищені й вернулись до Господа, не були назначені до менше важної служби чим вони занимали перед тим, як заблудили. Се показує, що "несення їх власної неправедности" (що значить беззаконний напрям ділання), не могло відноситися типічно до Левітів, що вони будуть мати назначене другорядне місце в небі. Сей факт, що вся громада народжена з духа була очищена коли Господь прийшов до храму показує, що ціла громада народжена з духа заблудила й поступала беззаконно, і що всі хто посідав правдивий стан серця, були очищені Господом і вірна кляса котра була признана становила Господнього "вірного й розумного слугу". (Мат. 24:45-47) Писання указують, що Господь гнівався на них, тому що вони пішли були мильною дорогою, але коли вони взяли на себе свої беззаконня і були очищені й отримали прощення, то вони зрадувалися й сказали: "І промовиш того дня: Славлю тебе, Господи! Ти гнівався на

мене, але одвернув еси гнів твій і потїшав мене". - Іса. 12:1.

27 Перед тим часом, посвячені на землі впова-ли на володарів сього світа як на "висші власті", котрих вони мали слухати, і вони пристосували се доловно до практиковань "Християнства". Та коли вони відступили від Вавилону і очистилися і зрадувалися, тоді вони вже більше не приписували їх спасення жадній земній власті, ані не шукали жадної охорони від земних властей, але сказали: "Оце Бог - спаситель мій: я вповаю на Його й не збоюся; Господь бо - сили моя й тісня моя - Господь; він стався мені спасенням." - Іса 12:2, 3.

АНГЕЛИ СЛУГИ

28 Нема причини також заключити, що Господь приписує часті із духа народженим бути слугами "маленького стада" в небі, тому, що вони були менше вірні. Господь явився в храмі в товаристві із своїми силами святих ангелів до виконання Його служби. (Мат. 25:31) Як здається, то нема потреби пересилати велику громаду до неба, котра була лише почасти вірна і дати їй другорядне місце служби в небі із ангелами в тисячолітньому царюванню Христа. Если би се була правда, тоді Бог дававби почасти вірним земним сотворінням позицію рівну тим, що цілковито і всеціло були вірні Богу, т. є, ангельським силам, що не є згідним, не розумним і не на підставі святого Письма. Напевно що не можна сказати, що Єгова потребує знайти місце і якусь форму служби в небі для кляси сотворінь, що малиб бути другорядним продуктом Його діл. Коли Христос був на землі Він заявив; і коли Він відходив, Він заявив, що Він приготує місце для своїх послідувателів, що докажуть вірність, а не для тих також, що будуть вірними почасти, (Іоана 14:3) Писання не говорять про обітницю для двох кляс з духа народжених. Св. Письмо ніколи не указувало для людей надію на другорядне місце в небі, до котрого можна дістатися "задніми дверима". Протівно, є виразно зазначено, що "всі є покликані в одній надії", а не в двох. (Ефес. 4:4) Господь сплотив або признав своїх синів до небесного місця в одній надії, а ти надія, се бути співучасником у воскресенню Ісуса Христа до неглинного насліддя. (1 Петр. 1:3, 4; Филип. 3:10) Замість схоронити місце в небі для "менш вірних" через се, що вони подалися взад і замішалися з сатанською організацією, то у св. Письмі ясно сказано, що хто подається в зад і стане невірним, такі будуть знищені. - Жид. 10:38, 39.

29 Мати часті в офірі за гріх за людство не є найважнішою річю для тих, що сталися послідувателами Ісуса Христа, але для них найважніша річ є служити Божій організації й мати часті з Ісусом Христом в оправданню Єгового ймя. Ціль оправдання й народження з духа не є найперша щоби мати часті в офірі за гріх і у відродженню світа; але найважніше се, щоби опрокинути фальшивий закид Сатани проти Бога, до-

казуючи, що послідуватель Ісуса Христа може відперти напади Сатани й затримати свою невинність Бога хотяй се значить для нього смерть через жертву. Ось так та одиниця співтоваришить із великим Оправдателем. Забрання людей до неба не є найважнішою річю. Офіра послідувателів Ісуса Христа не додає нічого до великої жертви, щоби зробити її сильнішою в забранню гріхів. Отже жертва за гріх не може бути першою причиною задля котрої Бог оправдує людей і сплоджує їх з духа як своїх духових синів. Навіть велика жертва Ісуса Христа, що сталась викупом, є лише другорядною важністю. Найважнішою річю є оправдання Єгового ймя. Сей аргумент є сильний доказ, що Бог не назначить друго-рядного місця в небі яко нагороду лише тому, щоби спасти велику громаду від погибели. Після писання, то се не є причина задля котрої Бог мавби постаратися о другорядну нагороду і місце для служби. Коли ми памятаємо, що велике питання до полагадження є оправдання Єгового ймя, тоді всі інші річі знаходять своє місце в умі, як се подано в св. Письмі. Коли ми чекаємо на Господа відносно розв'язання пророцтва, тоді ми зрозуміємо сю велику правду.

ПЕРЕДНЕ ПОВІР'Є

30 Св. Письмо ясно учить, що друго-рядного місця нема в небі для послідувателів взятих із світа з між людей котрі стануться духовими сотворіннями. Отже се також представляло, що те передне повір'є храму не могло представляти такого місця або стану. Намет в пустині коло Синай мав лише одно повір'є, і до того одного повір'я мали приступ усі люди, як і Левіти так і священники й несвященники. (3 Мойс. 1:1-9) Отже се представляло ту саму річ, що було представлено через передне повір'є храму, як се Езекиїл бачив в своїм видиві (Езекиїла 40:17; 46:21-24), а іменно: Стан оправдання перед Богом нового сотворіння в Христі, і всіх з людства, що були приведені до гармонії з Єговою через Христа. Велика громада 'стоить перед престолом, одягнена в білі одязі', що значить признані перед Богом. Після видіння Езекиїла, то по переднім дворі храму ходили люди взагалі й князь (Езек. 46:3-10), і се, доказує, що передній двір не представляв духового стану в невидимім небі, але стан оправдання перед Богом тих, що живуть на землі і посвятились Богу. Се - люди доброї волі, "інші вівці" з Ісусового стада, "велика громада", що служать Богу в переднім дворі. Тепер же з причини їх віри в Єгова Бога і Ісуса Христа і зза їх утечи до Божої організації, міста прибіжца, вони є оправдані, і если будуть вірні, то вони отримають обіцяну охорону в Армагедоні. В наметі люди були виключені з Свята, і лише священникові дозволено перебувати там; і се доказує, що Свята представляла з духа народжений стан Божих людей підчас їх побуту на землі. Свята Святих представляла саме небо. - Жид. 9:23, 24.

ГОЙДАНА ЖЕРТВА

³¹ Пасхальний агнець був пожертвованим на чотирнадцятого дня першого місяця. Пятнадцятий день того місяця був обходжений як шабас або день відпочинку. На другий день по шабасі, т. є, почислити від шістнадцятого п'ядесят днів привело людей до Пятидесятниці. "І будете лічити собі від другого дня послі суботи, від того дня, як принесли снопа в жертву гойдану, сім повних тижнів. До другого дня послі семої суботи відлічите собі п'ядесят днів; та принесете нову хлібну жертву Господеві." (3 Мойс. 23:15, 16) "Сніп перовплоду жнива", т. є, сніп гойданої жертви, був пожертвованим з початку п'ядесят днів. Се була "нова хлібна жертва". Вона була принесена в Пятидесятницю і складалась із двох квасних бохонців хліба спеченого з петльованої муки, і все разом було принесене як огняна жертва. "Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятин ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як первоплід Господеві. І принесете з хлібом семеро ягнят без скази однолітків, та бичка одного, та два барани, на огняну жертву Господеві будуть вони, та жертву хлібну і жертву ливну до них: огняна жертва, любі похощі Господеві. І принесете козла одного на жертву мирну. І священик принесе їх з первоплодом хлібним та з двома ягнятами як жертву гойдану перед Господом; св'яте вони будуть Господеві про св'ященника." - 3 Мойс. 23:17-20.

³² Сдного разу в минувшині були поміщені такі слова: "Отже два бохонці представляли дві клясі посвячених - одну пободоносну, мале стадо, а другу велику громаду посвячених слуг Божих." (Гл. Вартова Башта 1898 р. стр. 68) В тім самім видавництві були й ці слова: "Два хліби представляли ту саму річ як і козли представлені в день примирення." Повисші два наведення не є собі в гармонії. Те останнє речення здається є ближше правди, а іменно, що ті два бохонці представляли ту саму річ, що два козли представляли день примирення. Коли ті два козли були представлені, тоді кишено жереб щоби показати, що вибір не був самовільний, але що напрям діланія, який кожний козел взяв, рішав на котрого той жереб мав упасти. Один із тих жеребів указував на Господнього козла, а другий на віднущального. Він указував на розділення певних кляс. Обидва козли були представлені перед Господа, і були в лінії до жертви, і Господь розпорядив їх після напрям взятого кожного із них. Один був вибраний на жертву; а другий був відкинутий як "лукавий слуга". Як здається, то і для тієї самої цілі була гойдана жертва перед Господом, щоби Господь міг указати прийняття одного, а відкинення другого. При посвяченню священства, жертва була положена на руки св'ященника і була гойдана перед Господом. "І взяв те Мойсей [представляючи Господа] з рук їх та й пустив з димом на жертвінику всепалення: була се жертва посвятана на любі похощі, огняна жертва Господеві." (3 Мойс. 8:28)

Ось так Господь показав своє прийняття жертви.

³³ Про гойдану жертву в Пятидесятницю писання говорять: "Із осад ваших подасьте два хліби на гойдану жертву; із двох десятин ефи муки пшеничної вони будуть, квашеними спечені будуть; як первоплід Господеві." (3 Мойс. 23:17) Отже здається, що ті два гойдані хліби представляли розділення між тими, що були представлені перед Господом, одна часть котрої була цілковито посвячена Господеві, а друга часть або кляса не цілковито посвячена Йому. Зараз по сповненню пасхи, день Пятидесятниці зазначив вилиття святого духа яко сповнення пророцтва Йоїла. При першім сповненню повстало розділення між тими, що признавали себе бути по стороні Бога Єгови в той час: "Домували ж у Єрусалимі Жиди, люде побожні, з усякого народу під небом. Здуміли ся ж усі, і в сумніві казали один до одного: Що се має бути? Інші ж, сьміючись, казали, що молодим вином повнивались." (Діян. Ап. 2:5, 12, 13) По вислуханню Петра многі, що були в сумніві, були переконані і увірували в його слова: "Хто ж залюбки прийняв слово його, охрестились; і пристало того дня душ тисяч зо три." - Діян. Ап. 2:41.

³⁴ Тепер що другого вилиття святого духа, або цілковитого сповнення пророцтва Йоїла, то се сталося по другім приході Господа до храму чинити суд. Се була позатиїчна Пятидесятниця, або цілковите сповнення. Усі посвячені тоді були представлені перед Господом на суд й рішення хто із них отримас признання й ввійде в Його радість. В той час настало розділення. Се також сходиться із пророцтвом про зчищення синів Левіана, (Мал. 3:2, 3) із тодішньої огненої проби вийшов "вірний і розумний слуга", котрому Господь поручив справи царства на землі. В той самий час появився також "лукавий слуга" кляса, котрий не був признаний Господом. Обидва були в ряді до царства коли вони були представлені перед Господа, обидва були несовершенні, як на се указував квас у хлібі, одна кляса була очищена й принята Господом приносити жертву в праведності, а та друга жертва була відкинута. (Мат. 24:45-51) В той самий день гойданої жертви св'ященник проголошував св'яті збори і що ніяка робота не мала виконуватися в той день; "І обявите того ж самого дня, св'яті збори будуть в вас. Ніякої роботи не робити мсте. Установа віковична в усіх садах ваших." (3 Мойс. 23:21) Та робота відносилася до діл організації Сатани. Священники в той день примирення були безвинні, і те саме мусить сказати про великого первосвященника і підсв'ященників і про Левітів в той день. - Мат. 12:5, 6.

³⁵ Від часу вилиття святого духа на "всьяке тіло", себто, на всіх сплоджених з духа і признаних Єговою, вони мусять ділати в послушенстві до приказів Господніх. (Йоїла 2:28, 29; Діян. 2:16-18) Ся евангелія царства мусить проголошуватися в сей день, і се їх робота. (Мат. 24:14) Свідки Єгови

(Правдожениє на сторони 162)